

Ha attól tartottak, hogy a szerzetes a halálán van, akkor a többiek összegyűltek a templomban, misét mondtak és ünnepélyesen vitték el az oltári szentséget a betegnek. Ágya mellett elmondtak néhány imát, majd magára hagyták a gyónás idejére. Csak az áldozásra tértek vissza a beteghez. Amikor úgy vélték, hogy közeleg a vég, megszólaltatták a lélekharangot. Ekkor minden munkát és imádságot abba kellett hagyni, hogy a monostor minden lakója illendően elbúcsúzhasson a haldoklótól. Halott társukat felöltöztették, testére csatolták ciliciumát is, majd harmadnap – mely idő alatt társuk üdvéért imádkoztak és miséztek – lepellel borított nyílt koporsóban a templom melletti sírba helyezték. Ezen a napon a szerzeteseknek nem volt tiltva a beszéd, ilyenkor fő témájuk a halál és az elhunyt testvérük boldogsága volt:

CONSUETUDINES GUIGO I., Prior Quintus: Consuetudines. In: MIGNE, Jacques Paul (ed.): Patrologia Latina. Vol. 153. Párizs, 1854. 631–758. Cap. XIII. XIV. XXXVIII. □ DEDEK 1889. 65. oldal.

<http://patristica.net/latina/>

<https://archive.org/details/patrologiaecurs20unkngoog/page/n4/mode/2up>